

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 2

БЕОГРАД - ФЕБРУАРА 1934

ГОДИНА II.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Уредник

ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Једна група ученице ради ручни рад у вршу.

БЕОГРАД

Штампарња „Скерлић“ — М. К. Шегановића — Краљице Наталије 19 — Телефон бр. 20-732

1 9 3 4

САДРЖАЈ:

1. Девојка избира момка — 2. Подсетник о женидби и удадби — 3. Дајте деци сунца и ваздуха — 4. Мајчина помодарка — 5. Домаћи лекови — 6. Народне пословице — 7. Корисни савети — 8. Наша кухиња — 9. Наша пошта.

Годишња претплата 24 динара, за пола године 12 динара поједини број 2 дин. Претплату слати поштанским чеком бр. 56.440 или упутницом уредништву СЕЉАНКЕ Београд, Балканска 9 III спрат.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Извази почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.
Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

Балканска улица број 9.

Телефон број 22-708. — Поштански чек 56.440

Дјевојка избира момка.

(народна песма)

Ој сан ме ломи, сан ме мори,
Сан заспат' не могу,
Мислећ' мене мати моја
За кога ће дати. —
Пођи, кћери, за козара,
Добро ће ти бити. —
Нећу, мајко, за козара,
Неће добро бити,
Козар ходи по камењу,
Врат ће саломити.

Сан ме ломи, сан ме мори,
Сан заспат не могу,
Мислећ' мене мати моја,
За кога ће дати. —
Пођи кћери, за овчара,
Добро ће ти бити. —
Нећу, мајко, за овчара,
Неће добро бити,
Овчар ходи по планини,
Ујешће га вуци.

Сан ме ломи, сан ме мори,
Сан заспат' не могу,

Мислећ, мене мати моја
 За кога ће дати. —
 Пођи, кћери, за трговца,
 Добро ће ти бити. —
 Нећу, мајко, за трговца,
 Неће добро бити,
 Трговац ходи по свијету,
 Дома не долази.

Сан ме ломи, сан ме мори,
 Сан заспат' не могу,
 Мислећ', мене мати моја
 За кога ће дати. —
 Пођи, кћери, за кројача,
 Добро ће ти бити. —
 Нећу, мајко, за кројача,
 Неће добро бити,
 У кројача танка игла,
 Гладна су му ђеца.

Сан ме ломи, сан ме мори,
 Сан заспат' не могу,
 Мислећ', мене мати моја
 За кога ће дати. —
 Пођи, кћери, за ратара,
 Добро ће ти бити. —
 Хоћу мајко, за ратара,
 Добро ће ми бити,
 У ратара црне руке,
 А б'јела погача.

Подсетник о женидби и удадби

1. Женидба и удадба су најодсуднији корак човечјег живота. Ко се паметно ожени или уда, положио је темеље среће себи и својем потомству. Ко се рђаво ожени или уда, биће несретан и патиће целог века, а често неће имати радости ни потпоре од својег потомства. Зато треба добро отворити очи пре женидбе и удадбе и не сме се нико пола-

комити на земаљско благо, него треба тражити оно живо благо, које једино вреди и траје и које се преноси и на децу, а то је здраво тело, бистра памет, поштено срце, вредноћа и штетљивост.

2. Ко се жени и удаје треба да је здрав телом и памету, поштен и из здрава братства.

3. Момци треба да се жене само са оним девојкама, које су здраве и од здравих родитеља и прародитеља.

4. Девојке треба да полазе само за онаке момке, који су здрави и од здравих родитеља и прародитеља.

5. Момци се жене а девојке се удају зато, да са својим брачним другом заједно живе, заједно се хране, набављају све кућевне потребе и да кућу теку. Али уз то се момци жене а девојке удају и зато, да децу рађају и на пут их изведу.

6. Деца наслеђују своје родитеље у свему. Наслеђују и имање родитеља, ако га имају, а наслеђују и њихово здравље, особине и многе њихове погрешке у здрављу.

7. Само здрави родитељи рађају здраву децу. Што су родитељи здравији и деца ће им бити бољег здравља.

8. Родитељи, који су болесни, неумерени у уживањима или који пију, рађају слабу, кржљаву и често и врло болесну децу, која се и проневаљале, не зарађују, падају другима на терет, пролене се или умру од разних болести, пре времена.

9. Свако дете стаје родитеље много труда, времена и трошка, док не стане на снагу и док се не изведе на пут. Здрава деца врате тај дуг у новцу, труду и времену својим родитељима, а још више својој деци. Болесна и лоша деца стају много више труда, времена и новаца. Болесна и лоша деца обично не врате дуг родитељски својој деци, јер или умиру млада и зелена од разних болести, или, због својих наслеђених болести, не могу себи поштену кору хлеба да зараде или се и проневаљале, те срамоте и родитеље и сметају целом друштву.

10. Сваки родитељ не може оставити својој деци славно име и велико имање, али сваки родитељ треба својој деци да остави у наследство добро здравље. Сви не можемо бити великаши имањем, али сви треба снагом, здрављем, добром памету и поштењем, да смо великаши. Ко има здравља може све. Богатство без здравља не вреди ништа. Здрав је човек и весело човек и пева и слатко једе и добро спава и оран је на послу, а болестан човек се не радује ничем на свету, па ни свом новцу.

11. Ми нисмо криви за оне погрешке са којима смо се родили, али смо криви и одговорни за оне погрешке, са којима ће наша деца на свет доћи.

12. Зато, што деца наслеђују рђаво здравље и рђаве особине својих родитеља, ваља добро отворити очи пре женидбе и удадбе и бирати здрава, јака, бистра, вредна, штетљива и поштена друга.

13. Најлепша момкова имовина је његово здравље, његово здраво, јако тело, добра здрава душа и бистра памет.

14. Најбољи мираз и прџија девојачка је њено здравље, њено здраво и јако тело, њена здрава, добра душа и бистра памет.

15. Добро вели наш народ: није благо ни сребро ни злато, већ је благо што је срцу драго. А срцу је драго оно што је једро, здраво, бистро, добре душе и поштено.

16. Зато пре женидбе и удадбе тражите од свог вереника и веренице да се прегледа код лекара, да не болују од болести која се преноси на брачног друга или и на потомство, заједничким животом или наслеђем, да се не би невоља једног створа множила и преносила на невиног брачног друга и невину децу, која ће се родити.

Држ. Хигиј. Завод — Н. Сад

Дајте деци сунца и ваздуха

Последња жетва пшенице, зоби, јечма и кукуруза закусвила је скоро читав месец дана, исто тако као и берба винограда и разних воћњака. Зашто? Зато што је прошла зима била врло дуга, те усеви и воће није имало сунца и топлоте и није могло на време да узре и донесе плода. Биљке и воћке не могу да сазру и донесу своје добре и слатке производе без сунца, јер сунце, његови зраци и топлота дају снагу и живот не само биљу и воћу, него и човеку, жени и деци.

Биље у подруму или трапу проклија, али каква му је клица? Бледа, болесна, не може да дође до свог зеленила и веселости, јер сунце, добротвор свих живих створова, не допире до њега. Ко хоће да има добре усеве и добро воће мора му дати много сунца. Ко хоће да сачува и унапреди своје здравље мора тражити сваки дан сунце да га озари и огреје. Ко живи без сунца, брзо побледи, угњили, изгуби живост и снагу, изгуби отпор према болестима и бригаама, куња и лако га дочепају разне болести и упропасте му здравље или живот. Ви знате или сте чуле, да су сироте буле које су затворене у харемима, а и други људи, жене и деца које седе по собама или у тамницама бела, бледа, гњила, лако побољевају и умиру, јер не излазе на сунце и свеж ваздух, који дају животу снагу, једрину и веселост. Зато треба сви ми, и млади и стари, и мушки и женски сваки дан да излазимо на сунце и свеж ваздух изван стана и радионице, лети исто тако као и зими. Многи наши сељаци сами себе зими осуде на робију, на тамницу, јер не излазе из својих препуњених и загушљивих станова целе зиме скоро никада. То је велико зло. Зло које се свети. Многи сељаци

у пролеће, кад пређе зимска робија у тесном стану, ослабе постану осетљиви, па их дочепају разне тешке болести (запаљење плућа и плућне покожице или поребрице и друге болести) које их задрже од посла или им и живот угасе. Још веће је то зло за децу, када су целе зиме затворена у тескобним, загушљивим, а често и влажним становима. У пролеће таква деца су бледа, слаба, често им одскачу жлезде на врату (шкрофулоза) или почну кашљукати од плућне туберкулозе. Деца се лако заразе туберкулозом, али када живе паметно, када су много на сунцу и ваздуха, када се перу, купају и чисто држе, добро хране, добро одевају и када се играју на пољу, на сунцу и свежем ваздуху и лети и зими, онда туберкулоза не може у њима да избије у јакој мери него ју њихово тело полако угуши и убије.

Зато треба и одрасли људи и жене и да зими излазе на сунце и ваздух и да се крећу у слободи, у пољу, где је ваздух свеж и где има доста сунца. Најпреча је дужност сваког родитеља који воли своју децу да их не зароби преко зиме у загушљивом и уском стану или у запећку, него нека их пушта сваки дан и зими на ваздух и сунце, да се истрче и наиграју. То деци много користи, то деци чува и јача здравље, то весели децу. Каква је милина гледати зими децу како се санкају, грудвају, тоциљају. Весела су, лако скачу и трче. Образи им се зарумене као руже, очи цакле од радости, тело им је топло и на највећој цичи — зими. После тога деца огладне, траже да једу и с врата већ вичу својим материма да им даду да једу, шта било не пробирају, не премизгују, него им пуцају заушњаци, слатко спавају ујутру устају свежи и чили и лакше уче и лакше разумеју учитељеве речи.

Зато, драге сељанке, пуштајте редовно своју децу и зими на сунце и ваздух, да би била свежа, чила, здрава и весела, пазите само да се деца у игри не осакате, пазите да скину топле капуте док се играју, да у игри не застајкују, него да одмах обуку топле капуте, чим игра престане и да после игре одмах дођу кући у топло, да се издувају и ако су знојавни, да се преобуку у суво. У Швајцарској, у Северној Америци и другим напредним земљама, где се здравље и живот цени и поштује, зими се деца, кад је ведар и сунчан дан, свуку гола и тако тоциљају, па ипак не озебу, јер се после тоциљања одмах склоне у топле собе, где се изувају и обуку. За нашу децу у Југославији је доста, ако и лети и зими добијају сваки дан сунца, свежа ваздуха и ако се перу, купају, чисте, не претопло одевају и уједно хране мешаном храном (месо, маст, зеље, млеком, млечни производ, тесто, хлеб и воће). Онда ће нам деца бити здрава, чила и весела и неће их моћи косити туберкулоза плућа, жлезда, зглавака и костију, као што их је досада, на жалост, косила и младу носила у црну земљу.

Кад родитељи буду овако неговали своју младу децу, онда се неће чути тужба наше дече на рђаво проведenu младост, а ја вам, сада драге сељанке, ради поуке, доносим тужбу једног нашег јединчета, које се љуто наплашило због претеране и неразумне љубави своје матере. Чујте његове тужбе:

„Погледајте ме, молим вас, добро. Видители како сам бледа и попијена, плашљива и невешта? Груды су ми удубљене као у ципелара, а на ребрима имам чворове као калуђерске бројанице. Руке и ноге моје су, погледајте, прави прутони. Суве, нема на њима ни за динар меса, а сланине ни као у комарца. Ја сам вам цвет који у подруму расте, блед, жут, уздише за сунцем и добрим ваздухом.

Зар бих ја била данас таква да ме је моја нана (мати) пустила да живим као сретна американска деца или ма и наша циганчад? Ја им свима завидим. Моја нана ме је одвише чувала. Чувала ме је баш од оног што је за децу најбоље: од сунца, ваздуха, игре, купања, санкања и тоциљајке. Ако хоћу да отворим прозор нана виче: јаој, промаја је. Ако пођем напоље: јаој, озепћеш. Ако хоћу да идем боса: јаој, смрзнућеш се. Ако хоћу с децом да се играм; јаој, пребићеш ногу. Ако хоћу да се купам: јаој, удавићеш се. Ако хоћу у соколану: јаој, сломићеш врат. Увек јаој и увек немој.

Нана ме чува од онога што ја највећма волим, не да ми да будем весела. Вечито ме само кључка да једем, а од чега ћу имати глади кад се никад не истрчим и не заморим, кад ме никад сунце не опали и добар ваздух не опије. И вечито ме утрпава. Никад јој нисам доста топло обучена. Ето, погледајте, како ме је данас натентала и ако није цича зима, није боље обучен ни онај ко путује у Сибирију или тамо где је вечити снег и лед. Топла капетина на глави, марама и шал на врату, па онди кошуља, кожни пршњак, две рекле, кожом постављен капут, дебеле рукавице, затим зимске чарапе, два пара обојака, постављене чизметине и још, Бог свети зна, шта све има на мени. Није онда чудо што се знојим целог дана као онај чича што ложи казан на лађи. Ја сам вам жељна свега. Моја крв цвили у мени што не може никад да се запенуша. Моје танко месо плаче за мало рада и игре. Моја јадна плућа уздишу за чистим ваздухом. Моје бледо лице жуди за топлим сунцем. Моја сува кожа непрестано јауче за бистром водом.

Добри људи и жене, волите своју децу, али ваша љубав нека не буде неразумна и слепа, као што је љубав моје нане, подајте својој деци ваздуха и сунца, игре и забаве, да не чаме и вену, као ја. Молите моју нану да ме пусти, без страха у слободу, међу веселу децу. Верујте ми, нећу пропасти. Осећам да ћу оживети, ојачати, зажарити се у лицу и добити лаке ноге, као Срна. Пустите све нас, мале робове, из тамнице, па ћемо вас благосиљати и по сто пута пољубити у

руку. Јел'те да ћете нам учинити по вољи? Бог вас све поживео!"

Ова тужба једног нашег јужно-словенског детета ће вас многоме поучити и приволети да својој деци дате оно што им је потребно да буду здрава, чила и весела.

Др. Лава Марковић,
лекар.

Мајчина помодарка

Чудновато је, што снаша-Стевановој Тоди не може никакo да испадне прилика, да се уда! Већ јој је двадесета година! Девојка добра, лепа, а при том и миражџика. Нисам чуо да је ко куди, као што то по негде има бездушних људи и жена. А није да рекнеш, да нема просилаца. Долазили су јој многи и из вароши и из села, па ништа! Виде кућу, девојку, чују и Стевкину хвалу:

— Ми имамо свега доста, и шуме и њива и ливада, а девојка је спремна, има све што и једна варошанка.

И опет ништа.

Просилац ништа не одговори, сама се брже боље спрема за полазак.

— Па шта велиш, пријатељу? — пита Стевка.

— Па... овај... добро је... лепо је.

— Па кад ћеш дати реч? —

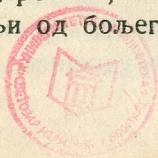
— Док се, на дому договоримо.

— Пожури, Бога ти, јер ми многи долазе, а девојка ми је за давање.

— Одговорићемо, колико сутра.

А већ види да ту нема пријатељства, али само не може Стевки то баш у очи да каже.

И тако од просилаца више нема ни трага ни гласа. Долазили су јој Говедаровићи, па Бељићи из Шибиковца, и многи други, свђ бољи од бољег, па опет од прошевине не би ништа.

Мисли снаша Стевка, шта је Богу згрешила. А њена Тода вене, и често се тако замисли и уздахне. Често пута тек почне ону тужну песму:

Деговање, Деговање,
Моје горко самовање!

И сузе јој груну. Јадна Стевка, чим прођоше покладе, пође врачарима и гатарима, да у њих тражи помоћи од чини, те да једном своје дете удоми.

Кажу, да је Стевка једном чак и повијала Тоду, онако одраслу! А стрина-Петрија доносила јој бабине, као да је мало дете! Тако се, веле, растерују чини девојци, која се не може удати, или момку кад не може наћи девојке.

Који шта радио да радио, Стевка само иде врачарама, па јој опет не би од тога вајде.

У сваком селу има паметних и разборитих људи, који могу готово сваку ствар паметно да схвате, оцене и пресуде. Није баш онако, како се то често вели:

Сељак ништа незна! Шта сам ја лепих ствари научио баш од сељака.

У нашем селу има пуно разборитих људи, али је чича Рајко Вељић био од свију измакао. Њему су долазили на савет и људи из других села. Много је био поштован, као зналац, правичан и истинит човек. Он ће истину рећи, па ма шта било после. Зато су га узимали само до сада у неких педесет изабраних судова. Па није ни чудо, што му је једног дана и Стевка на савет дошла. Чича-Рајко јој рече:

— Немој се, снахо моја, љутити, што ћу ти рећи; а ја ћу ти истину говорити. Твог сам покојног Недељка волео као сна, те сам се и сам више пута канио да ти навратим. Требало је да си ми и раније дошла, да те научим, а не да дајеш онолике паре врачарама. Кад би врачаре могле коме срећу дати, најпре би себе усрећиле. Оне много зла уносе у народ.

— Нећу се љутити, — вели Стевка. И сама сам се уверила, да врачаре лажу, зато сам ти и дошла.

— Твоја је Тода ваљана и честита девојка, — продужавао је чича Рајко. На њој нема никаквих чини, ама си је ти покварила!

— Како по Богу?!

— Прво, ти си је од малена мазила. Ниси је учила раду, а нарочито од кад си остала удовица. Је ли то истина?

— Па јесте. Али само њу једну имам, па сам као мислила, што да ми се мучи?

— Е, видиш, снахо моја, зато pamетан домаћин неће такво чељаде у кућу, јер и највеће газде треба да раде. У раду је здравље, срећа и спас животу.

Чича Рајко мало оћута, па продужи:

— Уме ли твоја Тода да преде и тка?

— Па уме ла би, али одавно то не ради, јер нема потребе.

— Ето видиш, снахо, а то није никаква домаћица, која од своје кучине, лана и вуне не опреда и отка платно, сукно за одећу себи и својима и простирке, ћилиме и друго.

— Ама она би умела ткати.

— Е, умела би ткати, што је туђа рука или фабрика опреда. Али то је само четвртина знања за женско. Ти се већ почињеш љутити, познајем ја одмах. Ја сам знао, да истина није слатка, али и лажи и ласкања су кратка века.

— Не, не љутим се, говори ти само.

И чича Рајко настави:

— Видиш, она је вижљава Станка, ћерка нашег дућанџије, Тоду упропастила, јер се Тода с њом највише дружила. А ти знаш, да је наш дућанџија пропали трговац из вароши, чије су ћерке и жена живеље по моди, па су и твоју Тоду на то навикле. Што ће њој да врани, подсеца и кудрави косу? Што ће јој белило и руменило? Све то квари зубе, нагриса лице, а, Бога ми, гризе и твоју кесу!

— Па и друге се девојке беле. А ја као велим, што да јој кратим? Нека не буде постидна међу другима, кад изађе у коло.

— А ја опет не велим, да су оне друге девојке, које тако исто раде, добре, него и њих осућујем, снахо моја. Ни ја, нити ико који је pamетан неће узети за снаху ону, која се кречи.

— Ја опет велим, — вели Стевка, — има се од чега, па нека се и помоди.

Чича Рајко се љутну:

— Ма колико да имаш, ипак треба разложно да трошиш. Јер који се научи на раскош мора осиромашити, па ма и милионе имао. Ето, зар не видиш, да си и ти много ударила у назадак због овога? — Погледај само. Твоја Тода има много варошких хаљина, које јој је све Станка шила, по скупе паре, од швапских крпетина. Твоја се Тода научила

на раскош и расипање. На тај начин, нехотично и из незнања Тода и друге женскиње потпомажу странце, да се они боље богате, те да нас лакше сатру! Тода нема ништа од наших рукотворина на себи! Зар то приличи једној сељанци, чији је отац мати и сва околина сељак? Ништа није лепше, но видети девојку у ношњи од наше домаће рукотворине. Твоја је Тода мислила, да ће на тај начин наћи бољу прилику да се уда. Али, ето, јеси ли видела да је награисала? Оно, не тврдим, да се неће моћи удати. Удаће се. Али сумњам, да ће бити еретна и задовољна. Мањ ако не буде оставила досадањи начин живота.

— Е мој чича Рајко, — уздахну Стевка, имаш и право. Али шта ћу? Ја сам Тоду најпре спремао за село. Али она никако није хтела у село, већ хоће у варош. И кад се из вароши нико честит и добар не јави, она би сад и у село.

— Наставиће се —

ДОМАЋИ ЛЕКОВИ

Малина-планинска малина

Лековитост се налази највећим делом у плодовима, а и у лишћу. Теј од малиновог лишћа, свежег или осушеног, пријатан је и може да замени чај. Овај теј сматра се као врло добар против пролива па чак и срдобоље, а и код обичне трбобоље код мале деце. Одвар малина, у води од младих изданака и лишћа малиновог, хваљен је као добар лек против лишајева по кожи, чириха, а исто тако и за испирање уста и меса око зуба.

Сок од малина је одлично средство које освежава и крепи, због чега се троши у већој количини у нашој земљи, у којој има много малина по планинама, и то не само као лек у свима болестима, праћеним ватром (као што је у грозници, врућици, при богињама и др.) већ се употребљава и ради освежавања здравих у летњим врућинама. Све што је речено о малиновом лишћу и плодовима, важи и за купину. Како се прави сок од малина и купина, имаћете у „Сељанци“ кад стигну малине и купине. А ученице домаћичке школе Краљевог фонда ово знају, јер су кувале, и нека покажу својим другарицама и рођакама.

Народне пословице

Добар се глас далеко чује, а зао још даље.

Човек се учи док је жив.

Једна ласта не чини пролеће.

Ко зло чини, зло и дочека.

Почетак је сваки тежак.

Где је слога ту је и благослов.

Где год нађеш згодна места

Ту воћку посади,

А воћка је благодарна

Па ће да награди.

Добра књига је најбоље друштво;

у таквим књигама нађеш крај бригама.

КОРИСНИ САВЕТИ

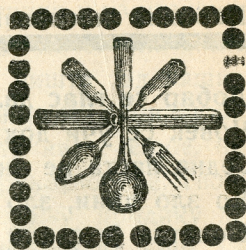
Свињско сало у млеку кувано

Кад кољеш свињу, извади сало и метни га у хладну воду, да вода извуче крв, онда кад се извади из воде, оцеди га добро и исеци на ситне коцке или самели на машини. Сад метни исецкано сало у чисту зделу и нали свежим млеком тако, да огрезне сало, мешајући кува се док се не избистри маст, а чварци не пожуте и падну на дно зделе, али се стално мора мешати, јер лако може да загори, а то не ваља. Ако не загори, добићете врло укусну и белу маст. Кад су чварци пали на дно, онда маст процеди у ћуп или теглу. Та маст може да се употреби за најбоље колаче и за кисело тесто.

Помада за лице која не штети, него поправља кожу

Једну добру шаку козјег лоја нали са лончетом млека и нека се топи полако, сад полако нека се кува лој и млеко. Кад се лој добро истопио процеди све кроз чисто сито. То процеђено спусти у један чист суд и дода се глицерина колико може да стане у ракиску чашицу и нацеди сока од једног лимуна. Нека се добро кува и мешај једнако док се не згусне. Разли у тегле, и имаћеш јефтину и добру нешкодљиву помаду.

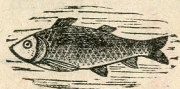

СВИЊСКИ ПАПРИКАШ СА КИСЕЛИМ ПАПРИКАМА

На једну килу меса, очисти 10 главица црног лука и на ребарца исеци, у шерпу метни кашику масти, кад се маст истопила спусти месо и лук заједно, поклопи шерпу и тако нека се прига, а мешај често да не загори. Кад је лукац скоро нестао, исеци киселе паприке на колутове и спусти у шерпу да се са месом опет прига, сад додај мало ситног бибера и алеве паприке, посоли и поклопљено нека се полако прига. Можеш додати по шољицу вреле воде, кад је месо већ мекано, додај шест шољица вреле воде и остави на крај штедњака нека полако крчка. За овај паприкаш добро је наоривити кнедле (лоптице) од качамака.

БАШЧАЛУЦИ

Узми пола килограма брашна и натри са пола кашике масти или масла, додај 5 жуманаца, на врх ножа соли и пола кашике шећера, замеси то тесто са пола шоље или лончета млека. Тесто мораш добро натирати док клобуци не изађу. Разви кору, па је помажи свуда растопљеном машћу затим испресавијај (леву страну сави преко ње метни десну страну, па горњу страну и напоследку доњу страну) сад опет разви кору и сеци је у крупне коцке, па од оних 5 беланаца направи пену у сваку коцку метни кашчицу пене па покупи крајеве од коцке и слепи их добро да се не развију кад се спусте у врелу маст. Маст метни као кад пржиш уштипке. Кад порумени једна страна, преврни башчалук и кад су обе стране румене вади и добро оцеди од масти, ређај их у тањир и посипај ситним шећером који може бити измешан са мало ситног цимета. Служи се као топло тесто и одлично је за јело.

Наша пошта

Ристиште — Бајина Башта

Много поштована госпојице,

Из новина сам видела да сте покренули лист „Сељанка“ лист за просвећивање сељанке. Па вас најлепше молим да га и мени шаљете, пошто сам и ја ученица Домаћичке школе која је сада у мом селу Растишту, те како би и ја могла исти читати и поуке црпсти за даљу будућност. Претплату на лист молим јавите колика је, да би вам новац одмах послала, ако то на листу не стоји, а по могућству и чек за слање новца приложите. За све ја вам у напред благодарим и остајем са најлепшим поштовањем и поздравом.

Раденка Н. Панџелић

Ученица домаћ. шк. — Растиште

Барици Маринковић — Гора — Петриња

Драга моја Барица,

Примила сам твоје писмо, мило ми је да су твоји родитељи задовољни, буди само вредна као што си у школи била, Кад дођем у Загреб, онда ћу доћи до тебе и до моје Маге, поздрави много све твоје а тебе и моју Магу воли и грли

Лацковићева

Иванки Ђорђевић — Анђелковић — Скопље

Мила моја Иванка честитам ти ћерку, нека је сретна и жива. Не знаш колико ми је мило да имаш тако паметног мужа, да није слушао бабе око твог порођаја, него како велиш „*дипломирану бабицу*“ је звао. Из твог писма видим да си имала веома тежак порођај кад сте морали и лекара звати. Видиш Иванка како је добро што вам је госп. Доктор предавао много о порођају и породиљи. За вас сељанке, нарочито тамо, где нема лекара и бабице, потребно је да знате како ће те се снаћи. А ви сте се све стиделе а по неке су се и љутиле што вам се о томе говори. Све сте ви будуће мајке и домаћице и то вам је знање најпотребније јер у селу многа младица плати главом само зато што није упућена, и што порођај олако узима. Велиш да си изгубила снагу и да си се једва дигла из кревета.

Чувај се Иванка добро, јер ако се сад сачуваш, бићеш увек здрава, а имаш доброг мужа па ће те увек добро разумети. Тебе твог мужа и ћерку срдачно поздравља и воли

Лацковићева

Љубици Мاستиловић — Наданићи — Гацко,

Мила моја Љубо писала ми је Борика о теби, много се радујем да си срећна и да си добра попадија. Ти можеш драга Љубо много помоћи сељанкама у твојем селу, јер је попова кућа отворена сељацима, па кад долазе, нека бар нешто науче у поповој кући. Спремам ти за ћеркицу дар, јер си и ти мени послала оно лепо откано јастуче, које је леп украс у нашој школи. Поздрави много све твоје укућане, као и твога мужа а тебе увек воли и грли твоја

Лацковићева.

Евици Перић — Горјани — Ђаково,

Мила моја Евице, увек радо читам твоја писма, јер из њих видим да си добра са твојим другарицама, те им показујеш многе ствари што си у школи научила. Ти са Павком можеш готово малу школу отворити, јер сте обе биле одличне у сваком погледу, и та школа може бити у вашим кућама. Павка ти је сигурно причала како су ове ученице биле врло добре и послушне, ја сам се дичила са њима, као што сам и са вама била горда. Срдачно поздрављам све твоје а тебе и Пазку увек воли и грли ваша

Лацковићева.

Милки Вучковић — Бенковац — Окучани,

Примила сам твоје писмо, радујем се да си задовољна, то је лепо од твојих што ти дозвољавају да примењујеш твоје знање. Милка драга ону слику ти је послала г-ђа Бана Матковићева, а не ја, и г-ђи треба да се захвалиш. Прими са свима срдачне поздраве воли те твоја

Лацковићева.

Меланији Влаовић — Ченеј,

Хвала ти драга моја Меланија што се бринеш за моје здравље, вратила сам се из Врњаци, лечила сам се и прикупила снаге за идући течај, за нове наше милојке. Воли те твоја

Лацковићева.

Анђелка Ристанић — Копанице — Брчко.

Драга моја Анђелка не замерај ти ја што често не пишеш, знам ја да си ти удавача и да треба много труда и времена да се спремиш. Пишеш ми да ти је дуго било необично кад си се вратила. То ти верујем, али сад имаш твојима да покажеш шта си све научила и да уживаш у томе раду и напретку. Кад видиш Цвету и Даринку много их поздрави као све твоје, воли те твоја

Лацковићева.

Поштована и драга моја Госпођице,

Ево да вам се јавим да сам хвала Богу здрава као и моји укућани, које и вама од Бога желим. Прочитала сам у нашем листу што сте ми писали, много вам благодарим, на не могу ја никада нашу школу заборавити и моје миле другарице док сам жива. Тата ми је дошао с пута и донео ми је вуницу да радим, јер се њему све допада што ја радим, а нарочито чистоћа у кући и каже мојима: слушајте Иванку што каже, и што сам желела испунила ми се жеља, сад сви једемо из засебног чанка и зато ми је много мило, а знам да ће те се и ви радовати да сам то успела. Код нас је велика зима, и молим вас одговорите ми на ово моје писмо. Сви вас моји укућани много поздрављују и љуби вам руке ваша керка

Иванка Кузмановић.

Славјанки Поповић Гаре — Дебар

Мила моја Славјанка, много ми је мило било кад сам твоје писмо добила, јер си дуго ћутала. Па зар се и ти спремаш већ за удају? Ја мислим да је још рано за тебе и ако имаш толике просце, нека причекају они мало. Пишеш да си вредна и да рано устајеш — па удавача и треба да рани, као што кажеш, ко рано рани две среће граби. Поздрави све твоје а тебе воли твоја

Лацковићева.

Маринку Н. Стевановићу — Г. Зуниче — Књажевац

Примила сам ваше писмо, хвала вам што се сећате пријатеља. Врло ми је драго да сте са ћерком задовољни, ви сте све сумњали да ће моја Ранка много постићи, али као што видите и ако је она била велика маза ипак вас није

осрамотила. Много поздравите кмета чика Стаменка у Књажевцу. Кад дођем у Ниш гледаћу да дођем и до вас и обишла би све учинице које су биле из околине Књажевца. Са ва-
шима у кући примите срдачне поздраве, а моју ћерку Ранку
грли њена
Лацковићева.

Село Грево-Плевље

15-12-933 г.

Драга и мила моја госпођице

Већ је прошло дуже времена од како се нисам јавила, а данас се сетих мојих милих госпођица, које су ме добру учили. Летос сам имала много посла са надничарима и укућанима. Завидим мојим непознатим сестрама које сада уче нашу драгу школу, не знам шта бих дала кад би још једном дошла у школу нашу, да видим шта се сад тамо ради, па немарим после умријети. Драга гце. ја неуредно добијам лист, много ми бројева фале. па вас молим да ми пошаљете, ја сам добила свега 6 бројева. Брат ми је добио место за учитеља у Кавадару негде врло далеко на бугарској граници, па нам је врло тешко, молим вас гце., пишите ми какво је то место. Драга гце често ми падну на ум ваши лијепи савети, и слушаћу вас до вијека. Драга гце молим вас пошаљите ми последње бројеве „Сељанке“ јер ја жељно очекујем. Кад читам писма ваша и мојих сестрица ја се сита наплачем, и зато волим нашу „Сељанку“ што видим шта се у школи ради и које тамо сретне долаза. Ако се састанете са мојим другарицама много их поздравите. Сви вас моји укућани поздрављају и желе вам сретан живот, а моју добру мајку поздравља

Жута дуња зелен бор
желим брзи одговор.

Борка Прерадовић
сврш. учен. домаћ. школе
Краљеви Фонда 1929 год.

Евици Петровој — Избиште

Мила и добра моје Евице

Много сам се обрадовала тзومه писму, сад видим што ми ниси тако дуго писала, жао ми је што ти је отац умро, Божија воља, добро је што те је удомио. Хвалиш се да ти је муж добар а тако исто свекар и свекрва, у таквој кући где влада слога и споразум, мора бити и среће и напретка. Белиш да си много захвалан госп. доктору Поповићу за ње-

гове савете, и да ћеш скоро постати мајка. Видиш како је то добро шчо вас је госп. доктор упознао са вашим дужностима као мајке да знате да се снађете, нарочито у селу где лекара нема. Молим те јави ми кад добијеш принову, да и теби спремимо повојницу. Твоју свекрву и свекра као и мужа срдачно поздравља, а тебе грли твоја

Лацковићева

Даринки Стојчевић — Жабар — Брчко

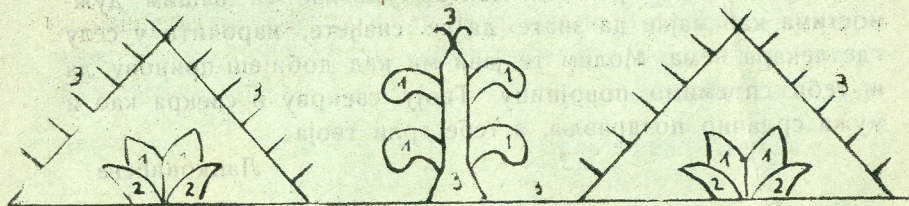
Мила моја Даро

Пре свјега молим те да ми опростиш што ти нијесам прије писала, вјеруј ми да сам писала, како ми изгледа то се писмо загубило. Даро моја, ја ти се из дубине душе и срца мога захваљујем на честитци и добрим жељама, а такођер и ја теби желим свако добро и најљепшу срећу да ти Бог да у будућим данима. Ах само да знаш драга сејо како сам се обрадовала твоје писму, па сам га читала и мојим укучанима, па ми они кажу, е баш је та Дара племенито чељаде. Ја сам им причала о свима Нашим другарицама и нашој школи где смо научиле о свему што је честито и племенито.

Драга сејо, ја сам се преселила са пола моје фамилије и мојим мужем у Аду-Бачка, и путујући срели смо се са нашом драгом гцом. Ја и мој муж били смо много тужни за нашом Херцеговином, али кад смо добили земљу у Бачкој решили смо да кренемо. Гца нам је дала много лијепих савјета и упућивала нас како да поведемо живот у новоме крају, па су љезини савјети на нас много дјеловали и дали нам полета и воље за живот. Такође смо били и код нашег доброг г. доктора те нас је и он лијепо примио и посавјетовао за живот у новом мјесту. Сретни смо што су нас тако лијепо пресрели као добри родитељи према рођеној дјечи. Пиши ми драга сејо како је Цвјета, ако је виђаш много је поздрави. Молим те пиши ми опширније, како ти живиш и како успјеваш са радом у крћи и у твоје селу. Ја и овде имам успјеха, поучим моје комшинице које су овде насељене из наших крајева. Сада доста до твога одговора, поздрави све твоје укућане а тебе увјек воли и жели ти много добра и среће твоја сеја

Љубица Давидовић
Ада-Бачка

НАРОДНА ШАРА

Број 1 ради се црвено, број 2 плаво, број 3 црно
црвено и плаво кад се изради овичи се са црном бојом.

ПРЕПЛАТНИЦЕ! ЈЕСТЕ ЛИ УЧИНИЛЕ СВОЈУ ДУЖНОСТ?

ЈЕСТЕ ЛИ ПОСЛАЛИ ПРЕТПЛАТУ ЗА 1934 ГОДИНУ?!!!

Да ли сте препоручили „Сељанку“ својим другарицама и познаницима? Да ли сте нашле коју нову претплатницу? Ако нисте, немојте заборавити, да је опстанак „Сељанке“ зависан од претплатница, како је претплатнице и читаоци пригрле тако ће и проћи.

УРЕДНИШТВО

Претплаћујте се на

„СЕЉАНКУ“

то је најзгоднији лист за нашу сељанку. Овај лист ће је поучити и упутити на бољи живот, породица ће бити задовољнија, здравија и срећнија. Сад кад је и сељанка дошла до свог листа, треба да га свака сељанка и држи. Не жали новац за „Сељанку“ она ти увек пружа велику корист.